

Emegın Kurtuluđu

Emegın kurtuluğu insanlıgın kurtuluğudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Mart 2026

Sayı: 75

Fiyat: 20 TL

“İ  i sınıfı eğer daha iyi çalışma ve yaşam koşulları istiyorsa, yalnızca ekmeği için değil demokratik hak ve özgürlükleri için de kavgaya atılmak zorundadır.”

Ekonomik kriz derinle tik e, iktidarın ba vurdu u iki yöntem olan yalan söylemek ve baskıyı artırmak daha belirgin bir biçim kazanıyor. Rakamlarla oynanmasına rağmen dizginlenemeyen enflasyon karşısında Ekonomi Bakanı önce suçu mevsimlere atıyor, bu inandırıcı olmayınca da yeni bahaneler icat ediyor. Ücretler eriyor, alım gücü her gün biraz daha d  y yor, milyonlar için yaşam koşulları daha da a ırla ıyor. Buna karşın AKP yöneticileri gerçekleri çarpıtıp topluma başka bir tablo sunmaya ya da suni düşmanlar icat edip “iç cephe” söylemiyle toplumu gerçek sorunlardan uzaklaştırmaya  alı ıyor.

Me ruiyetini büyük ölçüde yitirmiş iktidarın ayakta kalmak için sarıldığı tek araç elbette yalan değil. Eskisi kadar etkili olmayan algı operasyonları çıplak zor siyasetiyle tamamlanıyor. Devletin baskı aygıtları daha pervasız, daha hoyrat bir biçimde devreye sokuluyor. Yargı ve hukuk, iktidarın elinde talimatla çalışan bir sopaya d n   r lm    durumda. İstenilen kişi hakkında soru tırma açılıyor, istenilen gözaltına aldırılıyor, istenilen tutuklanıyor.  antaj ve siyasi baskıyla belediye başkanlarının parti de i tirmesi sağlanıyor.

Buna boyun e meyenler gözaltı ve tutuklama tehdidiyle karşı karşıya kalıyor. Yanda  basın tarafından örgütlenen itibar operasyonlarının hedefi haline geliyor.

Son iki haftada yaşananlar bile yargının nasıl bir siyasal araç olarak kullanıldığını kendi başına gösteriyor. Geçtiğimiz günler içinde AKP, kritik önemde gördüğü iki bakanlıkta yeni atamalar yaptı. İktidarının son yıllarda yargı alanındaki tetik ilerinden biri olan İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Akın Gürlek Adalet Bakanı yapıldı. Yeni bakan önce avukat görüşlerinin kısıtlanmasını istedi, ardından sosyal medya düzenlemeleri adı altında sansür uygulamalarının hayata ge irilece ini açıkladı. Yeni İçişleri Bakanı Mustafa  ift i’nin ilk i i ise adı faili meçhul cinayetlerle  zde le en Mehmet A ar’la poz vermek ve bunu kamuoyuna servis etmek oldu.

Aynı günlerde, iktidarın akçeli i lerini ve kirli hesaplarını i  a eden haberleriyle bilinen gazeteci Alican Uludağ, Ankara’daki evinden gözaltına alınarak İstanbul’a götürülüp tutuklandı. Konuya ilişkin açıklama yapan Adalet Bakanı, Uludağ’ın su unun “bilgiyi alenen yaymak” olduğunu söyledi. Böylece, iktidarın izin vermediği bilgilerin kamuoyuyla

payla ılmasının fiilen suç sayıldığı istemsizce de olsa itiraf edilmiş oldu.

Öte yandan Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Sosyalist Kadın Meclisleri ve Limter-İ  gibi kurumlarda yöneticilik yapan ya da faaliyet yürüten yüze yakın kişi, “ rg t operasyonu” gerekçesiyle gözaltına alındı ve 77’si tutuklandı. Delil aramayı dahi zahmet sayan iktidarın bu operasyondaki temel dayanağı ise, kamuoyunun artık alışık olduğu üzere, müptezel bir “gizli tanık”ın beyanından ibaretti.

Böylece, zaten adaletsizlik ve eşitsizlik üzerine kurulu düzenin kendi hukuk kurallarının ve teamüllerinin bile iktidar tarafından dikkate alınmadığı bir kez daha gözler önüne serildi.

Tüm bu gelişmelerin işçi sınıfı ve emekçiler açısından anlamı açıktır: Gerek bakan atamaları gerek gazeteci tutuklamaları, gerekse “terör operasyonu” adı altında gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklamalar, düzen muhalefetine dönük artan baskılar, öncelikle dinci-faşist iktidarı koruma çabasının ürünüdür. Ancak bu baskı ve terör rejiminin asıl korkusu, yoksulluk ve a ılı a mahkûm edilerek hayatı cehenneme çevrilen milyonlarca işçi ve emekçinin derinlerde biriken  fkesidir. Dolayısıyla dizginlerinden bo alan

bu terör rejiminin esas hedefi işçi sınıfı ve emekçilerdir.

Krizin  iddetlenmesine paralel olarak işçi ve emekçilere ödetilen fatura a ırla tik a, buna karşı biriken öfke ve tepki de büyümektedir. Bu  fke, inşa edilmek istenen baskı rejiminin önündeki en büyük engeldir. Zira hangi yalana ba vurulursa ba vurulsun, hangi baskı aracı devreye sokulursa sokulsun, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü tepkisi karşısında hiçbir gücün hükmü yoktur.

Gerici-faşist iktidarın, krizin ağır faturasını emekçilerin sırtına yüklerken ve siyaset alanına dönük keyfi ve kaba müdahalelerini arttırırken, elini rahatlatan temel etken, sınıf hareketinin bugünkü zayıflı ıdır. İktidarın, her iki alanda da hoyratça davranabilmesini ve kendine geniş manevra alanları açabilmesini buna borçlu olduğu açıktır.

Bu nedenle yapılması gereken, geniş emekçi kitlelerin içinde bulundukları çalışma ve yaşam koşullarına yönelik büyüyen öfkesini örgütlü bir güç haline getirmektir.

İ  i sınıfı eğer daha iyi çalışma ve yaşam koşulları istiyorsa, yalnızca ekmeği için değil demokratik hak ve özgürlükleri için de kavgaya atılmak zorundadır.

Sefalet derinleşirken AKP şov peşinde

Ülkede yoksulluk ve sefalet her geçen gün daha da derinleşiyor. Alım gücü sürekli düşüyor, ücretler enflasyon karşısında eriyor. İşçilerin ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları giderek ağırlaşıyor. Ancak yaşanan tüm bu sorunlara rağmen, sanki iktidarda değilmiş gibi davranan AKP, sorumluluğu üstlenmek yerine dini duygular ve semboller üzerinden siyaset üretmeye devam ediyor.

Gerçekleri gizlemek için her faaliyetlerini bir “şova” dönüştürüyorlar. Ancak bu şovlar, ülkedeki derin yoksulluğu ve sefaleti perdelemeye yetmiyor.

Geçtiğimiz günlerde Çalışma

Bakanı’nın bir iftar ziyareti sırasında eve reklam panosuyla gitmesi bunun örneklerinden biri oldu. Benzer görüntüler Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan bir evde soba başında iftar açarken servis edildi. Tam da burada sorulması gereken soru şudur: İstanbul’un merkezinde, Beyoğlu’nda bir aile hâlâ sobayla ısınmak zorunda kalıyorsa, bu durum övünülecek bir tablo mudur, yoksa derinleşen yoksulluğun göstergesi midir?

Geçmiş yıllarda, bugün Hazine ve Maliye Bakanı olan Mehmet Şimşek de benzer ziyaretleri “fakir ziyaretleri” ifadeleriyle paylaşmıştı. Yoksulluğu bir propaganda

malzemesine dönüştürmek, AKP’nin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır.

Kendi yaşamlarında hiçbir lüksten ödün vermeyenler, toplumun büyük bölümünü kuşatan yoksulluğun ve sefaletin başlıca sorumlularıdır. Ekonomik krizin faturası işçi ve emekçilere kesilirken; düşük ücret, güvencesiz ve ağır çalışma koşulları dayatılırken; kapitalistler kârlarını artırmaya devam ediyor. AKP iktidarı da şovlarını sürdürüyor.

Tam bir utanmazlıkla bir propaganda malzemesine çevirdikleri yoksulluğu ve sefaleti ortadan kaldıracak olan, işçi ve emekçilerin yan yana gelmesi, birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltmesidir.

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0075 *
Fiyatı: 20 ₺ * 1-15 Mart 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Enflasyonun yüksekliğine “hava koşulları” bahanesi

Mehmet Şimşek sürekli enflasyon üzerine konuşuyor. Enflasyonun düştüğünden bahsediyor. Yıl sonunda daha da düşeceğini söylüyor. Ancak her seferinde neden düşmediğine dair bahaneler üretiyor. TÜİK’in açıkladığı enflasyon oranının gerçeği yansıtmadığını herkes biliyor. Ancak rakamlarla oynamalarına

rağmen istedikleri enflasyon rakamlarını elde edemiyorlar. TÜİK’e göre bile yıllık enflasyon yüzde 30,65. ENAG’a göre ise yüzde 53,42.

Şimşek açıklıyor. Bunda gıda enflasyonunun bir türlü düşmemesi etkenmiş. Ocak ayında gıda enflasyonu ortalamanın iki

katıymış. Gıda enflasyonunun ocak ayında yüzde 6,6 olduğunu söylüyor. Bu yüzden enflasyon yüzde 4,8’e çıkmış.

Kendisi için gıdadaki enflasyon sadece genel enflasyonu yükselttiği için bir sorun. Ancak, işçi ve emekçiler için gıda enflasyonu açlığın büyümesi anlamına geliyor. Zaten ücretlerimiz kira-ulaşım-faturalara giderken, geriye kalan milyonlarca emekçi için açlıkla boğuşmak anlamına geliyor.

Gıda enflasyonunun yüksek çıkmasının nedeni de “mevsimsel” imiş, “olumsuz hava koşulları” imiş. Enflasyonu da “kader”e bağladılar bir şekilde. Kendileri 20 küsur yıldır iktidarda değilermiş, ülkenin tarım politikalarını yönetmiyorlarmış, önlemleri

almaları gereken kendileri değilermiş gibi davranıyorlar.

Şu çok açıktır ki, sermaye iktidarının ayakta kalması, kapitalistlerin servetlerini büyütmesi için tüm fatura bizlere kesilmeye çalışılıyor. Yıllardır baskıladıkları enflasyon ve döviz kurlarının, artan faiz ve borç yükünün faturaları bizlere ödetilmeye devam ediyor.

Buna rağmen tüm bunları dış etkenlere bağlamaktan vazgeçmiyorlar. “Dış mihraklar”dan hava koşullarına, yağıştan dona kadar her şeyi bahaneye çevirmekte ustalar.

Ancak elbette hava biz işçilerden yana dönecek. Bu gidişe, açlığa, yoksulluğa “DUR!” denilecek.

Özelleştirmeler sürüyor, sermaye büyüyor

Boğaz köprülerinin satış planının yeniden gündeme gelmesi, yıllardır adım adım örülen özelleştirme saldırısının yeni bir halkasıdır. 15 Temmuz Şehitler Köprüsü ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün satılması tartışması, yalnızca bir gelir yaratma meselesi değildir. Yıllardır devam eden “kamusal varlıkların” sermaye tarafından talan edilmesinin süreceğinin açık bir göstergesidir.

Daha önce birçok kamu işletmesinin doğrudan özel yatırımcılara devriyle başlayan süreç, köprü ve otoyolların işletme haklarının devriyle sürdü. Şimdi de elde kalan ne varsa onu da sermayeye verme arayışına dönüşmüştür.

Elbette kendini ve sermayeyi ihya etmeye doymayan iktidar, bu satıştan da önemli bir gelir elde etmeyi arzu ediyor. Zira resmi rakamlar bile ekonomik politikaların iflas ettiğini gösteriyor. 2026 Ocak'ında 1 trilyon 181 milyar TL vergi ödedik. Saniyede yaklaşık 455 bin TL vergi sırtımızdan toplandı. Buna rağmen bütçe ocak ayında 214 milyar 500 milyon TL açık verdi.

Bu açık, OVP ve yeni vergilerle emekçilere fatura ediliyor. Satışlardan gelen kaynaklar ise sermaye sınıfına yeni teşvikler ve servet aktarımından başka bir işe yaramıyor. Vergiyi işçi ve emekçiler ödüyor, sermaye ise sürekli kazanıyor. Bu tür satışlardan bütçe açığı kapanmıyor, tersine kapitalistlere yeni kaynaklar aktarılıyor.

Özelleştirmenin bilançosu ortada: TEKEL, şeker fabrikaları, limanlar, elektrik dağıtım şirketleri,

maden sahaları, iletişim şirketleri devredildi. Devlete ait üretim alanları ya kapatıldı ya da düşük bedellerle özel şirketlere bırakıldı. Elde edilen gelir ise gerisin geri sermaye sınıfına aktarıldı. Sonuç, işçinin haklarının tırpanlanması, kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesi, halkın yoksullaşması oldu.

Bir de Yap-İşlet-Devret (YİD) modeli var... Yavuz Sultan Selim Köprüsü, Osmangazi Köprüsü, Avrasya Tüneli gibi projelerde verilen araç ve geçiş garantileri tutmadığı için, farkı Hazine, yani işçiler ve emekçiler ödüyor. Yani geçmediğimiz halde parasını veriyoruz. Döviz üzerinden verilen garantiler ile kur arttıkça şirketlerin kasası doluyor.

Bu nedenle mesele yalnızca köprülerin satışı değildir. Mesele AKP iktidarının özelleştirme adı altında yürüttüğü bütünlüklü saldırı programıdır. Tartışma, köprülerin kimin tarafından işletileceği değil, halkın ödediği vergilerin ve ülke zenginliklerinin hangi sınıfın çıkarı için kullanıldığıdır. Asıl çarpıtma burada gerçekleşiyor: Özelleştirmelerle halk yoksullaşıyor, sermaye kazancını garantiye alıyor. Vergilerle bütçe açıkları emekçinin sırtından kapatılırken, özelleştirmeler sermaye sınıfı için yeni rant kapıları yaratıyor.

Kapitalistler her koşulda kazanıyor! Kriz varsa teşvik alıyor, af alıyor, kârını katlıyor. Yaşanan ekonomik yıkımın faturası ise vergilerle, özelleştirmelerle, OVP gibi sermaye programlarıyla işçinin sırtına yükleniyor. Bu bütünlüklü yıkım programına karşı topyekûn mücadele etmek gerekiyor.

Baharın çağrısı...

Baskıya, savaşa ve sömürüye karşı ayağa kalk!

Ülke ve dünya gündemi karmaşık ve yoğun bir seyir izlemeye devam ediyor. Çok yönlü krizlerle sarsılan emperyalist-kapitalist dünya düzeni, savaş ve saldırganlığı körükleyerek insanlığa yeni acılar ve sonu gelmez bir yıkım dayatıyor.

Emperyalistler arasındaki hegemonya mücadelesi, başta içinde yer aldığımız Ortadoğu coğrafyası olmak üzere birçok bölgede gerilimi ve çatışmaları şiddetlendiriyor. Emperyalist dünyanın efendileri, “kurallara dayalı düzenin” sona erdiğini açıkça dile getirerek, emperyalist barbarlığın tüm dünyayı dizginlerinden boşanmış bir yıkıma sürüklediğini adeta itiraf ediyorlar.

Sistemin bir parçası olan Türk sermaye devleti ise Batı emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçlarına göre konumlanıyor. Savaş ile saldırganlık politikalarının aktif bir unsuru olarak hareket ediyor. AKP-MHP iktidarı, emperyalist barbarlık ve sömürü düzenine sunduğu hizmetlerin karşılığında kendi gerici çıkarlarını hayata geçirmeye, iktidarını sağlamlaştırmaya ve kendi rejimini tahkim etmeye çalışıyor.

Ülke tarihinin en ağır ekonomik kriz süreçlerinin birinden geçilirken, fatura her yolla işçi ve emekçi kitlelere çıkarılıyor. Yoksulluk, sefalet ve kölece çalışma koşulları giderek ağırlaşıyor. Büyük kapitalistler kâr rekorları kırarken, vergilerimizle oluşturulan devlet bütçesi şirket kasalarına aktarılıyor, rant ve soygun katmerleniyor. Milyonlarca işçi ve emekçiye açlık sınırının altında insanlık dışı bir yaşam dayatılıyor.

Sermaye iktidarı dışarıda başını ABD emperyalizminin çektiği savaş politikalarıyla uyumlu hareket ederken, içeride ise azgın bir baskı ve terör politikası

uyguluyor. Sermayenin ve emperyalistlerin çıkarları uğruna işçilerin, emekçilerin, kadınların ve gençlerin yaşamları ipotek altına alınmak isteniyor. Temel demokratik hak ve özgürlükler bütünüyle ayaklar altına alınıyor. İşçi ve emekçilerde biriken öfke ve tepkinin açığa çıkması, zorbalık ve baskı yoluyla engellenmeye çalışılıyor. İktidar kendinden olmayana, gerici çıkarlarına rıza göstermeyi ve haklı tepkisini dile getireni hedef hâline getiriyor. Tüm toplumu boğucu bir karanlığa hapsedmek istiyor.

Böylesine koyu bir karanlığın içinden geçerken, baharı karşılamaya hazırlanıyoruz. Yoğunlaşan baskıya, artan savaş çılgınlığına ve katmerlenen sömürüye karşı işçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar ayağa kalkmalı, emperyalist-kapitalist dünyanın ve onun sadık hizmetkârı sermaye sınıfının karşısına dikilmelidir. Baharın çağrısı budur.

Bize dayatılan bu koyu karanlığa karşı hakları ve talepleri için direnen, bir parça nefes almamızı sağlayan ülkenin dört bir yanındaki direnen işçi kardeşlerimizin açtığı yoldan yürüelim. Migros Depo işçilerinin, madencilerin, sendikal hak ve örgütlenme mücadelesi veren, grev silahını kuşanan işçilerin çağrısına kulak verelim. 8 Mart'tan 1 Mayıs'a, oradan temmuz ayında ülkemizde yapılacak NATO toplantısına kadar uzanacak dönemde işçi sınıfının birliğini ve mücadelesini güçlendirelim.

Baskıya, sömürüye, emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit vermemek için fabrika fabrika, havza havza örgütlenelim, alanları ve meydanları dolduralım. Geleceğin eşit, özgür ve sosyalist dünyasının insanlığın tek ve gerçek kurtuluşu olduğunu haykıralım.

Soma, Kozlu, Ermenek, Hendek, İliç, Gayrettepe, Dilovası... Yaşamak için diren, örgütlen!

İşçi ve emekçiler düşük ücret, işsizlik, güvencesizlik vb. birçok saldırının kısılcacında adeta yaşam savaşı veriyor. Her biri birbirinden ağır ve kapsamlı sorunların başında ise iş “kazaları” ve işçi cinayetleri geliyor. Kapitalistlerin daha

fazla kâr etmesi için yapılmayan denetimler, alınmayan önlemler sonucu göz göre göre gelen katliamlar her yıl yüzlerce işçiyi yaşamdan koparıyor. Tek tek işçi ölümlerinin çoğu haber dahi olmazken, işçiler ancak kitleler

halinde öldüğünde toplumun gündemine girebiliyor.

Türkiye kapitalizminin yüz yıllık tarihinin en büyük işçi katliamlarından biri olan Soma maden faciasının üzerinden 12 yıl geçti. Katliamla birlikte madencilerin kölece çalışma koşulları tüm çıplaklığıyla bir kez daha açığa çıkmıştı. Bilim ve tekniğin günümüzde ulaştığı gelişme düzeyine rağmen hâlâ orta çağdan kalma çalışma koşulları hüküm sürüyor. Bu ancak sermayenin gözü dönmüş kâr hırsı ile açıklanabilir.

Soma’nın hesabı işçi ve emekçiler tarafından sorulabilseydi, o günden bugüne Ermenek, Hendek, Gayrettepe ve sayısız katliamda onlarca işçi ölmeyecekti.

Yine Erzincan’ın İliç ilçesinde, 13 Şubat 2024’te Anagold Madencilik’e ait Çöpler Altın Madeni’nde meydana gelen ve 9 işçinin yaşamını yitirmesine neden olan maden katliamının üzerinden

tam iki yıl geçti. 10,5 milyon ton siyanürlü toprağın kaymasıyla sonuçlanan ve göz göre göre yaşanan bu çevre ve işçi katliamının sorumluları hala korunuyor.

Dilovası’nda bulunan Ravive Kozmetik’te 8 Kasım günü yaşanan katliamda 3’ü çocuk, 6’sı kadın, 7 işçi hayatını kaybetmişti. Katliamın 100. gününde Dilovası İşçi Katliamı Aileleri’nin çağrısıyla enkaza dönüşen fabrika önünde yapılan eylemde sorumluların yargılanması talep edildi. Denetimsizlik ve cezasızlık yakınlarını kaybedenlerin acısını katlıyor.

Erdoğan rejiminin düsturu biliniyor: En ucuz maliyet işçidir, biri ölürse diğeri gelir. Tam bir arsızlıkla vurguladıkları gibi “*bu işin fitratında ölüm vardır!*”

Bu fitratı değiştirecek olan işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir. Bu mücadele ekmek kadar, su kadar yaşamsaldır.

Bayram ikramiyesi değil, cep harçlığı

Emeklilerin büyük çoğunluğu açlık sınırının altında yaşam mücadelesi veriyor. 16 milyon emekli, sağlık, gıda ve barınma gibi en temel ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanıyor. AKP iktidarı, emekçileri sistematik olarak yoksullaştıran ve gelir adaletsizliğini derinleştiren politikaların baş sorumlusudur. Bu politikaların ürünü olarak

emeklilere açlık sınırının altında bir ücret dayatılıyor. İktidar ve sermaye, buna karşın emekçilerin yükselttiği insanca yaşanabilir bir ücret talebini görmezden geliyor.

TBMM Dilekçe Komisyonu, maaş ve ikramiye taleplerini “yasal düzenleme gerekir” bahanesiyle gündeme almadı. AKP’li yetkililer

ve destekçileri ise emekçilerin yaşadığı sefalet karşısında “hesap-kitap işleri” bahanesine sığınıyor, gerçekleri gizliyor. 2026’da “Garibanlara sahip çıkıyoruz” diyerek en düşük emekli aylığını 20 bin TL’ye yükselttiklerini açıkladılar, ancak yılın ilk ayında, yüksek enflasyon karşısında bu artışın büyük kısmı geri alındı. Sadece bir ayda emekli aylığı 968 TL eridi.

Yılda iki kez verilen emekli ikramiyeleri de mevcut koşullarda bir cep harçlığına dönüştü. 2018’de toplam 2.000 TL olan bayram ikramiyeleri, 2025’te toplam olarak 8.000 TL’ye yükselmiş olsa da reel değer kaybı büyüdü. DİSK-AR araştırmalarına göre, son yedi yılda bayram ikramiyelerinin asgari ücret karşısındaki kaybı 50 bin TL’ye ulaştı, resmi enflasyon hesaplamalarına göre ise 25 bin TL’nin üstünde erime yaşandı.

Artık ikramiyeler emekçilerin hakkı olmaktan çıkmış, yalnızca sembolik ve göstermelik bir destek hâline gelmiştir. Kısacası, asgari ücret, resmi enflasyon veya gıda enflasyonu fark etmeksizin emekli ikramiyeleri eridi, tükendi ve pula döndü.

Emeklilerin talepleri açıktır: Bayram ikramiyeleri en az asgari ücret seviyesinde olmalı, cep harçlığı olmaktan çıkarılmalı ve hayat pahalılığı ile enflasyon karşısında korunmalıdır. İnsanca yaşanabilir bir ücret, tüm emekçilerin olduğu gibi emeklilerin de hakkıdır.

Bu hakkı kazanmanın yolu, emeklilerin işçi sınıfı ve diğer emekçilerle birlikte örgütlü ve birleşik bir mücadele yürütmesinden geçmektedir. Sessiz kalmak, yoksulluğa ve sefalet politikalarına onay vermek anlamına gelir.

“Laikliği savunuyoruz!” bildirisi ve AKP iktidarının tutumu

AKP iktidarı Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli’ni açıkladığında, model olarak sunulan şeyin eğitimde dinci-gerici politikaları egemen kılma amacı taşıdığı tartışılmıştı. Bugüne kadar atılan adımlar, AKP’nin niyetine dair kaygıları doğruladı. Ramazan ayında yayınlanan Milli Eğitim Bakanlığı’nın Ramazan ayına yönelik etkinlik planına ilişkin genelge de bunun başka bir göstergesi oldu.

Bakan Yusuf Tekin’in imzasıyla illere gönderilen yazıya göre, okul öncesi ve ilköğretim düzeyindeki öğrenciler için çeşitli etkinlikler düzenlenecek, ortaokul ve liselerde söyleşi ve iftar organizasyonları gerçekleştirilecekti. Eğitim sistemi ve kamusal alanda laikliğin izlerini tümüyle silmeyi amaçlayan bu gelişmeler üzerine, 168 yazar, sanatçı, akademisyen, gazeteci ve meslek odası temsilcisi, “*Laikliği Birlikte Savunuyoruz*” başlıklı bir bildiri yayınladı.

Bildiri, AKP şefi başta olmak üzere gerici cemaat ve tarikatların hışmına uğradı. Bu saldırıların nedeni, gerici müfredat programının önündeki engel olarak görülen laik ve bilimsel eğitim savunucularına duyulan düşmanlıktır.

AKP iktidarının, artan baskı ve sömürüye karşı yükselen sesleri bastırmak için kullandığı temel araçlardan biri, dinsel ve mezhepsel baskıdır. Emekçilerin öfkesinden korkan sermayenin vurucu gücü AKP iktidarı, her yol ve yöntemle emeğin toplumsal kesimlerini sorgulamayan, itaatkâr, gerici, pasif ve şükürcü hâle getirmek için dini tepe tepe kullanıyor.

Özellikle gençleri, burjuva-gericiliğin tüm biçimleriyle sersemletip yozlaştırmada dinin kullanılması, sermaye cephesinin kolektif tutumdur. Saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan bunu yıllar önce “*Dindar ve kindar nesiller yetiştireceğiz*” ve “*Ağaç yaşken eğilir*” sözleriyle açıkça itiraf etmişti.

AKP iktidarı, öğrencilerin ve velilerin parasız, bilimsel ve anadilde eğitim taleplerini yok sayıyor. Dahası, eğitim bütçesinin önemli bir bölümünü, dindar ve kindar bir nesil yetiştirmeleri için tarikat ve cemaatlerin hizmetine sunuyor. Bütçe öğrencilere değil, tarikat ve cemaatlere aktarılıyor. Parasız beslenme ve temel eğitim taleplerine tek kuruş ayrılmıyor.

AKP iktidarının yeni modeli ile müfredatın tamamı değiştirilmek isteniyor. İlkokullardan liselere kadar dinci-gerici içerikli ders ve uygulamalar adım adım artırılıyor. Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli ile iktidar, islami referanslar üzerinden öğrenciler yetiştirmeyi hedefliyor. Değerler eğitiminin tüm derslerde dinsel içerikle şekillendirilmesi ve kadının kamusal yaşamda görünmez hâle getirilmesi amaçlanıyor.

Başta gençlik olmak üzere emeğin toplumsal kesimleri, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli saldırısı ve diğer gerici uygulamalara karşı birleşik mücadeleyi örgütlemelidir. Eğitim alanında kurulmak istenen bu gerici ablukaya karşı “*Eşit, bilimsel, laik ve demokratik eğitim!*” talebiyle örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir.

İşçi sınıfı laikliğe neden ve nasıl sahip çıkmalı?

AKP’nin ilgili bakanlıklar aracılığıyla belediyelere ve okullara gönderdiği Ramazan Genelgelerinin ardından 168 aydın ve sanatçının yayınladığı “Laikliği Birlikte Savunuyoruz!” bildirisine saldırılar gecikmedi. Böylece laiklik bir kez daha tartışma konusu haline geldi. Ve bugün bu tartışma AKP tarafından din-dinsizlik ikilemine sıkıştırılıp toplum kutuplaştırılmaya çalışılıyor.

Oysa, laiklik mücadelesi ne bir dinsizlik tartışmasıdır ne de tek başına bir inanç özgürlüğü sorunudur. Laiklik mücadelesi doğrudan kapitalist sömürü ve burjuvazinin siyasi tahakkümü ile ilgili bir sınıf mücadelesi alanıdır.

Laiklik mücadelesinin ortaya çıkışı Orta Çağ Avrupa’sında kiliseye ve feodal düzene karşı verilen mücadelelere kadar uzanır. O dönemde bu mücadelenin en önemli savunucusu yeni gelişmekte olan burjuvazinin kendisidir. Çünkü, toprak mülkiyetinin önemli bir bölümü kiliselerin elindedir ve devletlerin başındaki kralların çoğu da “tanrı adına” yönetmektedir. Onlara karşı çıkmak “tanrıya karşı çıkmak” anlamına gelmektedir. Burjuvazi için laiklik mücadelesi feodal düzeni yıkma mücadelesidir. Nihayet 1789 Fransız Devrimi ile laiklik genel bir nitelik kazanmış, burjuvazi kendi sınıf iktidarını meşrulaştırmak için “tanrısal” olmayan, “dünyevi” bir yönetim modelini kurmuştur. Ama burjuvazi, insanları uyuşturup sersemletmek için dini bir egemenlik alanı olarak kullanmaya devam etmiştir.

Kısacası, daha en başından itibaren laiklik tartışması bir din-dinsizlik tartışması olmanın ötesindedir. Dinin gölgesinde mevcut siyasal ilişkilerin meşrulaştırılmasına ve toplumsal yaşamın buna göre şekillendirilmesine ilişkin bir tartışmadır.

Türkiye için de tablo farksızdır. Dinsel öğelerin toplumsal yaşamda belirgin bir ağırlık kazanmasının 12 Eylül askeri faşist darbesi ile hız kazanması tesadüf değildir. Çok daha öncesinde Türkiye, ABD emperyalizmi tarafından “komünizm tehlikesi”ne karşı “yeşil kuşak” projesinin merkez üssü olarak değerlendirilmiştir. Dinci tarikat ve örgütlenmeler de bu konuda üzerine

düşeni fazlasıyla yerine getirmiştir. Sömürüye karşı mücadelesinde işçi sınıfının ve emperyalizme karşı direnişinde gençliğin karşısına dikilmiştir.

Sonuçta, söz konusu olan kapitalist sömürü ve emperyalizme kölece bağımlılık ilişkileri karşısında itaatkâr bir toplum yaratma hedefidir. Bunun hangi topraklarda ya da hangi din üzerinden şekillendiğinin bir önemi yoktur. Aslolan sömürü ve bağımlılık ilişkilerinin “Allah’ın takdiri” denilerek meşrulaştırılmasıdır.

İşçi sınıfının rıza göstermesini istedikleri bu düzende kapitalistlerin zenginliği hep “Allah vergisi”, işçilerin hak arayışı ise “isyan” ve “günah”tır. İş cinayetleri kapitalistlerin kâr hırsının sonucu değil “kader”dir. İşçiyi böylece edilgen bir kabulleniş içine sürüklemek isterler. Dahası böylece işçi sınıfını dinsel ve mezhepsel ayrımlar üzerinden birbirine düşürür, işçi sınıfının birliğini böylece parçalamak isterler.

İşte, AKP’nin kurmak istediği, daha doğrusu sonsuza kadar sürmesini istediği düzen böyle bir düzendir. Ramazan genelgeleriyle ya da farklı yöntemlerle, yıllardır tepesinde oturduğu devlet aygıtının da tüm imkanlarını kullanarak bu düzeni kalıcı hale getirmek istiyor. Ama bunu hiç de dindar olduğu için yapmıyor. Temsil ettiği sınıfın çıkarları bunu gerektirdiği için, kapitalist sömürü düzeninin tepesinde egemenliğini sürdürmeye devam etmek istediği için yapıyor.

Sadece AKP de değil... Bugün yeri geldiğinde AKP’nin dinci uygulamalarına karşı çıktığını söyleyen düzen partileri de perde arkasında tarikat ve cemaatlerle oy pazarlığı yapmaya devam ediyorlar. Ve iktidara geldiklerinde onlar da dini değerleri kullanmaktan geri durmayacaklardır.

Bu yüzden işçi sınıfının laiklik mücadelesine sahip çıkması, bu baskı ve sömürü düzenine karşı mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olmak zorundadır. Burada önemli olan, iktidarın ve muhalefetin emekçileri kutuplaştırmayı hedefleyen “laikler-anti laikler” gibi gerçeğin üzerini örten saflaşmalardan uzak durmak, meseleye sınıfsal bir eksenden bakmaktır.

İzmir'in Kınık ilçesinde bulunan **Polyak Madencilik**, Manisa'nın Soma ilçesinde bulunan **İmbat Madencilik** ve **Soma Termik Santrali**'nde binlerce işçi hakları için başlattıkları eylemleri sürdürüyor.

Hüsni Özyeğin'e ait Fiba Holding'in bünyesindeki **Polyak** aylar önce Çin merkezli Qitaihe Longcoal Mining şirketine devredildi. Şirketin Kınık'taki işletmesinde çalışan 1243 işçi ödenmemiş alacakları için 20 Şubat'ta üretimi durdurarak eyleme başladı. Öz Maden-İş'in yetkili olduğu işyerinde işçiler sendika yöneticilerinin ihanetçi tutumları karşısında eylemi Bağımsız Maden-İş Sendikası ile birlikte örgütlüyorlar. 25 Şubat günü Kınık Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştiren Polyak işçileri Kınık Kaymakamlığı ile bir görüşme

gerçekleştirdi. Kaymakamlık Çinli şirketin kendilerine maaşların 27 Şubat'ta yatırılacağını yazılı olarak bildirdiğini ifade etti. Maaşlar yatana kadar eylemlerin süreceğini aktaran işçilerin talepleri şu şekilde:

- * Ödenmemiş ücretler ödensin.
- * Promosyon hakkı gasp edilmesin.
- * Kıdem ve ihbar tazminatı güvencesi tanınsın.
- * İSİG kurallarına uyulsun.

Soma İmbat Madencilik'te ise yaklaşık 4 bin maden işçisi ocak ayı itibarıyla ücretlerine yansıtılması gereken enflasyon farklarının ödenmemesi üzerine üretimi durdurdu.

"Zam yapılmadı. Maaşlarımız her ay geç yattıyor, ocak ayı maaşı halen yatmadı. Yaklaşık 4 bin kişiyiz. Sendikamız Türkiye Maden-İş bu zamana kadar sessizdi, işçi madene

girmeyince sahaya gelmek zorunda kaldı. Sendikamız işyeri sendikası, işçi sendikası olarak vasıfsız. Sendikadan istifalar artınca sahaya çıkmak zorunda kaldı. Bakanlıkla defalarca görüşülmesine rağmen sorun her geçen gün büyüyor. Tepki gösterdiğimizde işten atılmakla tehdit ediliyoruz." diyen işçiler "Soma ayakta! Sesimize ses verin!" diyerek dayanışma çağrısı yapıyorlar.

Soma Termik Santrali'nde de ücretsiz izin ve işten atma saldırısına karşı işçiler eylemlerini sürdürüyor. Üretimin kademeli olarak durdurulması kararı sonrası ücretsiz izne çıkarılan 87 işçi 22 Şubat'ta santral önünde çadır kurarak nöbete başladı. İşçileri destekleyen bölge halkı, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri dayanışma ziyaretleri düzenledi.

Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri grevde

Tez-Koop-İş Sendikası üyesi Özel İtalyan Lisesi'nde çalışan 14 öğretmen, toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 2 Şubat günü greve çıktı.

Öğretmenler, okul yönetiminin 2026 için yüzde 15, 2027 için ise yüzde sıfır maaş zammı önermesi karşısında grev kararı aldılar. Öğretmenler aynı zamanda yönetimin ayrımcı politikalarına karşı çıkıyorlar. Okul, Türkiye'de öğretmenlere yaklaşık 60 bin, İtalyalı öğretmenlere ise yaklaşık 350 bin TL ücret ödüyor.

Öğretmenler, insanca yaşamaya yetecek ücret talep ediyor ve ayrımcı politikaların son bulmasını istiyor.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta işçilerinin grevi, DIGEL Tekstil işçilerinin direnişi sürüyor.

● Amasya Merzifon'da bulunan emek örgütleri 21 Şubat günü 7 aydır grevlerini sürdüren GM Teknik Cam işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

● Buca Belediyesi emekçileri, yedi aydır ödenmeyen toplu iş sözleşmesi alacakları için 25 Şubat'tan bu yana eylemlerini sürdürüyor.

● Seyhan Belediyesi işçileri sefalet zammına ve alacaklarının taksitlendirilmesine karşı 24 Şubat günü eylem yaptı.

● Sendikalaştıkları için işten atılan ve 9 Kasım'dan bu yana fabrika önünde direnişlerini sürdüren Petrol-İş üyesi SUBMED işçileri 6 işçinin daha işten atılması üzerine 20 Şubat günü fabrikayı terk etmeme eylemi yaptı. Sabaha kadar süren bekleyişin ardından işçilerin çıkış kodları düzeltildi.

● Limter-İş Sendikası, ESP'ye yönelik gerçekleştirilen operasyon kapsamında sendika yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 77 kişinin tutuklanmasını 17 Şubat günü yaptığı eylemle protesto etti.

● Petrol sahalarında çalışan ve sendikaya üye oldukları için işten atılan Viking Service işçileri 20 Şubat günü Diyarbakır'daki depo önünde açıklama yaptı.

● Ilgazlar İnşaat'ta çalışan Yapı-Yol İş üyesi işçiler 7 aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi talebiyle, 19 Şubat günü şirket binası önünde yaptıkları eylemde şirket görevlilerinin saldırısına uğradı.

● Beşiktaş Belediyesi'nden işten atılan ve 2 ayı aşkındır direnişini sürdüren Turan Çil, 19 Şubat günü DİSK genel merkezi önünde eylem yaptı. 23 Şubat günü ise üniversite öğrencileri belediye önünde Turan Çil ile dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

● Mersin Özgüneş Taşımacılık'ta sendikaya üye olduğu için işten çıkarılan işçilerin direnişi 2 aydır sürüyor.

● Antep'te Gizem İplik işçileri ve Canan Tekstil işçileri yüzde 27 zam dayatmasına karşı 16 Şubat günü iş bırakma eylemi yaptı.

● Dilovası Katliamı'nın 100. gününde aileler ve emek örgütleri Ravive Kozmetik önünde eylem yaptı.

● TÖB-SEN Bursa temsilcisi Serkan Bebek sendikalar faaliyetleri nedeniyle sürgün edilmesini 24 Şubat günü İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde yaptığı eylemle protesto etti.

● DGD-SEN üyesi Migros depo işçileri 16 Şubat günü Esenyurt depo önünde kutlama yaptı.

İstanbul, Ankara ve İzmir'de işçi forumları...

“Diren! Örgütlen!”

Haftalardır hazırlıklarını sürdürdüğümüz işçi forumları, 15 Şubat'ta İstanbul ve Ankara'da, 22 Şubat'ta ise İzmir'de gerçekleşti. 1 Mart'ta Kayseri'de düzenlenecek son etkinliğimizle bu çalışmamıza yeni bir halka ekleyecek ve krize, savaşa ile zorbalık rejimine karşı süregiden faaliyetimizi kesintisiz bir şekilde sürdüreceğiz.

Üç büyük kentte “**Krizin faturasını reddet! Diren! Örgütlen!**” şiarıyla gerçekleştirdiğimiz forumlarda, çeşitli sektörlerden yüzlerce işçi bir araya geldi, her forumda onlarca işçi sözünü söyledi ve mücadelenin önündeki engelleri aşma kararlılığını ortaya koydu.

Forumlarda, ekonomik krizin derinleşen etkileri, emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları, artan faşist baskı ve sendikal bürokrasi gibi birçok konu tartışılırken, sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı taban inisiyatifine dayalı ve “sınıfa karşı sınıf” bilinciyle örülen fiili-meşru mücadele hattının örgütlenmesinin gerekliliği vurgulandı.

İşyerlerinden yansıyanlar, direniş deneyimleri

Forumlarda söz alan işçiler işyerlerinde yaşadıkları özgün süreçleri katılımcı sınıf kardeşlerine aktardılar, deneyimlerini paylaştılar. MESS Grup TİS sürecinde ve ocak zamları döneminde fabrikalarda yaşananlar bu çerçevede ortak bir hafızaya dönüştü. İzmir'de TPI,

İstanbul'da Smart Solar ve Beşiktaş Belediyesi gibi direniş deneyimleri de bu direnişlerde yer alan işçiler tarafından paylaşıldı.

Devam eden işçi direnişleri forum kürsülerinden selamlanırken Metal Fırtına, Greif gibi Türkiye işçi hareketi tarihine mal olmuş önemli direnişlerin deneyimleri de bir kez daha ele alındı. Direnişlerde bilinç ve örgütlülüğün gelişiminin önemi vurgulanırken kararlı ve sonuç alıcı direnişler için birleşik bir işçi hareketinin ve devrimci önderliğin öneminin altı çizildi.

Siyasal bir sınıf hareketi ihtiyacı

İşçi sınıfının siyasal mücadele sahnesine çıkmasının zorunluluğu ve bu çerçevede üstlenmesi gereken görevler forum kürsülerinde tartışılan başlıklar arasında yer aldı. Yoğunlaşan faşizan baskı koşullarının işçi sınıfına etkileri, Newroz'dan temmuz ayında Türkiye'de gerçekleşecek NATO zirvesine kadar çeşitli konularda yapılan konuşmalarla ele alındı, bu süreçte, emperyalist kapitalist sömürü düzenine karşı işçi sınıfının görevleri konusunda düşünce ve öneriler paylaşıldı. Ağırlaşan baskı koşullarının ekonomik krizle ilişkisi ve NATO zirvesine karşı etkili bir mücadele sürecinin örgütlenmesi, bu kapsamda öne çıkan tartışma başlıkları oldu.

Ayrıca MESEM'ler eliyle yürütülen çocuk emeği sömürüsü, işçi kadınların örgütlenme ve mücadele

sorunları, taşeron ve güvencesiz çalışma sorunu gibi birçok konu da forumlara katılan işçilerin yaptıkları konuşmalarda dile getirildi.

“**Diren! Örgütlen!**” çağrısıyla düzenlediğimiz işçi forumları bir kez daha insanca çalışma ve yaşam koşulları ve eşit ve özgür bir dünya için emeğin kurtuluş mücadelesini büyütme çağrısının yükseldiği birer kürsü oldu. Önümüzdeki günlerde de bu çağrı büyüyecek; birleşik, siyasal ve militan bir işçi hareketi de bu çabalarının ürünü olarak inşa edilecektir. Forum kürsülerinde de dile getirdiğimiz gibi; “*Bu düzeni değiştirmek bizim elimizde. Kimse bizim adımıza bunu yapmayacak. Ne yaparsak biz yapacağız. Güç bizde. Güç işçi sınıfında!*”

Emperyalist savaş karşıtı mücadelede kadınlar

Emperyalist-kapitalist devletler savaşları başlatmak için hangi gerekçeyi öne sürerlerse sürsünler, dünden bugüne yaşanan tüm emperyalist savaşlar; dünya pazarlarını, hammadde kaynaklarını ve nüfuz alanlarını paylaşma kavgasından başka bir şey değildir.

Emperyalist kapitalistler servetlerine servet katarken, savaşlar emekçiler için yalnızca yıkım, açlık ve ölüm demektir. Kadınlar ise bu yıkımın en ağır bedelini ödeyenlerin başında gelir.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte kadınlar kitlesel olarak üretime çekilseler de, “yedek iş gücü” olarak görülüp düşük ücretlere ve güvencesiz koşullara mahkûm edildiler. Savaş dönemlerinde de düne kadar “kadın işi” sayılmayan en ağır ve tehlikeli işlerde, çok daha düşük ücretlerle çalıştırıldılar.

Savaş kadınlar için aynı zamanda baskı, şiddet, taciz ve tecavüz demektir. Sınıflı toplumların ortaya çıkışından bu yana kadınlar savaş ganimeti olarak görüldüler. Cinsel şiddet düşmanı aşağılamanın bir aracı olarak kullanıldı.

Ama kadınlar iki emperyalist paylaşım savaşında da savaş politikalarına boyun eğmediler, emperyalist saldırganlığa karşı mücadelenin ön saflarında yer

aldılar. 20. yüzyılın başından itibaren dünya halkları iki büyük emperyalist savaşa tanıklık etti. Yaklaşık yüz milyon insan yaşamını yitirdi, milyonlarcası sakat kaldı. Halklar açlık ve yoksulluk girdabına sürüklendi, milyonlarca insan yerinden edildi. Bu iki dünya savaşını izleyen dönemlerde de emperyalist müdahaleler, gerici savaşlar ve etnik-dini çatışmalar hiç eksik olmadı.

1914’te başlayan ve dört yıl süren Birinci Dünya Savaşı, o güne dek insanlığın gördüğü en yıkıcı savaş oldu. Cephelerde milyonlar öldü, milyonlar açlık ve yoksullukla yüz yüze kaldı. Bu topyekûn savaşta yüz binlerce kadın da üretim alanlarına sürüldü. Savaş sanayisinde ve ağır sanayide erkeklerin boşalttığı yerleri doldurdular.

Örneğin yalnızca İngiltere’de savaş malzemesi üreten fabrikalarda çalışan kadın sayısı savaş öncesine göre beş kat arttı. Osmanlı’da kurulan Osmanlı Kadınları Çalıştırma Cemiyeti de iş gücü açığını kapatmaya dönük adımlardan biriydi. Kadınların fabrikalara akmasının temel nedeni, savaşın yarattığı açlık ve yoksulluktu.

Savaş patlak verdiğinde, İkinci Enternasyonal’e bağlı partilerin

büyük çoğunluğu savaş bütçelerini onaylayarak kendi burjuvazilerinin yanında saf tuttular. Bu tutumun en çarpıcı örneklerinden biri Alman Sosyal Demokrat Partisi’nde görüldü. Ancak parti içinde başta **Clara Zetkin** ve **Rosa Luxemburg** olmak üzere devrimciler bu ihanete karşı çıktılar. Hem işçi sınıfının hem de kadınların emperyalist savaşa karşı mücadelesini örgütlemek için büyük bir çaba harcadılar. Proleter kadın hareketini savaş ve sömürü karşıtı bir hatta seferber etmeye çalıştılar. Ancak Almanya’da devrim yenildi.

Rusya’da savaşın başlamasıyla birlikte milyonlarca erkek cepheye sürülürken, kadınlar kitlesel biçimde fabrikalara, atölyelere, cephaneliklere aktılar. Savaşın başında toplam iş gücünün yaklaşık üçte birini oluşturan kadın işçiler, üç yıl içinde neredeyse yarısına ulaştılar. Sermaye ve çarlık rejimi savaşı sürdürmek için kadın emeğini daha ağır koşullarda sömürürken, açlık, yoksulluk ve sefalet daha da derinleşti.

Savaşın ilk döneminde sınıf hareketi milliyetçi dalga ve baskı koşulları altında bir dağınıklık yaşasa da, 1915 yılıyla birlikte yeniden toparlanma sürecine girdi. 1915 boyunca gerçekleşen grevler ve kitlesel eylemler bu

Kapitalizm savaş demektir. Bu sistem ayakta kaldığı sürece, emperyalist-kapitalistlerin yeni pazar alanları ve hammadde kaynakları elde etmek, nüfuz alanlarını genişletmek için savaflara başvurmaları kaçınılmazdır.

Öte yandan, savaşa ve faşizme karşı halkların mücadele tarihi bizlere gösteriyor ki, savaş varsa direniş de vardır! En güçlü savaş aygıtlarına sahip olanlar dahi halkların onurlu ve kararlı direnişleri karşısında yenilgiye mahkûm olmuşlardır.

toparlanmanın ilk güçlü işaretleri oldu. Bu eylemlerde kadınlar ön saflardaydı. Ekmek kuyruklarında bekleyen, evde aç çocuklarını doyurmaya çalışan, fabrikada uzun saatler çalışan kadın işçiler, öfkeyi sokaklara taşıdılar. Savaşa son verilmesi talebiyle birlikte siyasal talepleri yükselttiler. 1915 eylemleri, savaş politikalarına karşı yükselen ilk kitlesel itiraz dalgasını oluşturdu.

1917 yılına gelindiğinde, dönemin polis raporlarından birinde kadın işçilerden “*parlamak için kıvılcım bekleyen tutuşmaya hazır bir kitle*” olarak bahsediliyordu. Tarihler 8 Mart’ı (23 Şubat) gösterdiğinde, “*Savaşın ve açlığın umutsuzluğa sürüklediği işçi kadınlar, önüne geçilmez bir afet, yoluna çıkan her şeyi tahrip eden bir kasırga gibi*” eylem alanlarına akarak, Rusya’daki devrimin fitilini ateşlediler.

1917 Ekim Devrimi’ne giden yolu düzleyen Şubat Devrimi çarlık rejimine son vermekle kalmadı, savaşın seyrini de değiştirerek sona ermesinin önünü açtı. İşçi kadınların ekmek ve barış talebi, çarlığı tarihin çöplüğüne gönderen devrimci bir güce dönüştü.

Yaklaşık 20 milyon insanın yaşamını yitirdiği, milyonlarcasının yaralandığı ve yoksulluktan bîtap düştüğü 1. Dünya Savaşı’nın ardından, savaştan geriye kalan erkekler üretim alanlarına dönerken, kadınlara evlerinin yolu gösterildi. “Kutsal aile” söylemiyle evlerine geri gönderilen kadınların görevi ise savaşın yıkımının ardından “ulusun kalkınması” adına kapitalistler için yeni iş gücü ve yeni savaşlar için asker ihtiyacını karşılayacak genç nesillerin yetiştirilmesiydi.

1929 yılında dünya ölçeğinde yaşanan ekonomik krizin ardından önce İtalya’da ardından ise

Almanya’da yükselişe geçen faşizm tüm toplumu şekillendirirken, kadınların yaşamını da büyük bir cendere içine aldı. Derinleşen ekonomik krizin tırmandırdığı işsizlik ve ağırlaşan yaşam koşulları ortamında, güçlü ve müreffeh bir Almanya vaadiyle iktidara gelen Hitler, kadınların çalışma yaşamından uzaklaştırılmasını savunuyordu. Kadınların toplumsal sorumluluğu 3K (Kinder, Küche, Kirche), yani çocuk, mutfak ve kilise ile sınırlandırılıyordu.

Ancak derinleşen kriz ve emperyalist ülkelerin yayılmacı politikalarının sonucu olarak 1939’dan itibaren savaş tamtamları yeniden güçlü bir şekilde çalmaya başladı. Milyonlarca insanın olduğu kadar kadınların yaşamında da yeni bir felaket döneminin kapıları açıldı.

Polonya’nın işgalinden başlayarak Avrupa’nın büyük bölümü Naziler tarafından işgal edildi. Yüz binlerce Yahudi katledildi, toplama kamplarına gönderildi. Almanya’da 3K unutulurken, kadınlar “Alman ulusunun çıkarları” uğruna ordunun geri hizmetlerinde ve silah sanayinde konumlandırıldılar. ABD ve İngiltere’de de milyonlarca kadın savaş sanayisine sevk edildiler.

Üretim alanlarında yükü omuzlayan, faşizmin çizimleri altında baskı ve şiddeti yaşayan, yoksullukla boğuşan kadınlar cinsel şiddetle de karşı karşıya kaldılar. Japonya’nın Uzak Doğu ülkelerinden topladığı binlerce kadının Japon askerleri için oluşturulan “rahatlama merkezlerinde” köle haline getirilmeleri, cinsel şiddetin en vahşi örneklerinden biri oldu.

Emperyalist savaşa ve faşizme karşı yükselen direnişte başta Sovyetler Birliği olmak üzere Almanya, Polonya, Yugoslavya, Fransa ve pek çok Avrupa ülkesinde kadınlar direnişin ön saflarında yer aldılar. Sovyetler Birliği’nde, 27 milyon insanın yaşamını yitirmesi pahasına Alman faşizmine karşı sergilenen büyük direnişte kadınlar çok özel bir yer tuttular. Zira, Rusya’da gerçekleşen işçi devriminin ardından kadınların toplumsal konumunda muazzam ilerlemeler sağlandı. Özgürleşen ve eşit bireyler haline gelen kadınlar da “anayurt savunmasına” etkin bir şekilde katıldılar. Hem cephe hem de cephe gerisinde pilot, uçaksavar topçusu, telsiz görevlisi, keskin nişancı olmaktan sağlıkçı, aşçı olmaya kadar çok sayıda görev üstlenerek faşizmin püskürtülmesinde büyük bir emek harcadılar.

Avrupa’nın pek çok ülkesinde gerçekleşen direnişlerde de kadınlar barikat yapımından sabotaj eylemlerine, ilk yardım

istasyonlarından erzak teminine kadar pek çok işi göğüslediler, büyük kahramanlık örnekleri sergilediler.

İnsanlığı büyük bir yıkıma sürükleyen emperyalist savaşların ardından geçen 80 yıllık süre zarfında emperyalist güçlerin güdümüyle bölgesel ve gerici savaşlar, etnik ve dini boğazlaşmalar eksik olmadı. Topyekûn savaşların ardından da dünya kan gölüne dönmeye devam etti.

‘70’lerde Vietnam’da, ‘90’ların başında Balkanlar’da, Ruanda’da, Somali’de, 2000’lerden itibaren Ortadoğu’da ve pek çok yerde haksız gerici savaşlarda yüz binlerce insan yaşamını yitirdi, işkenceye uğradı, kadınlara kitlesel bir şekilde tecavüz edildi. Bu süreçte de kadınlar emperyalist işgaller ve gerici savaşlara karşı mücadelenin öznesi olmaya devam ettiler.

Kapitalizm savaş demektir. Bu sistem ayakta kaldığı sürece, emperyalist-kapitalistlerin yeni pazar alanları ve hammadde kaynakları elde etmek, nüfuz alanlarını genişletmek için savaşlara başvurmaları kaçınılmazdır.

Öte yandan, savaşa ve faşizme karşı halkların mücadele tarihi bizlere gösteriyor ki, savaş varsa direniş de vardır! En güçlü savaş aygıtlarına sahip olanlar dahi halkların onurlu ve kararlı direnişleri karşısında yenilgiye mahkûm olmuşlardır.

Arjantin'de kölelik yasası ve işçi sınıfının yanıtı

“1 Mart'ta yürürlüğe girmesi planlanan yasa, küresel ölçekte emeğe yönelik neoliberal saldırıların bir parçasıdır. İşçi sınıfının yanıtı ise nettir. Hak gasplarına karşı birleşik, kitlesel ve militan bir mücadele hattı örmek...”

Neo-faşist Javier Milei, 2023'te göreve geldiğinden bu yana Arjantin'i kemer sıkma programıyla yönetiyor. Kamu harcamalarında kesintilere giden, sübvansiyonları kaldıran vb. ekonomik politikalar uygulandı. Bu doğrultuda kararname yayımlandı, parlamentodan kapsamlı yasa paketleri geçirildi. Şimdi de “iş gücü piyasası reformu” adı verilen yeni bir yasa paketi gündemde. Emek örgütlerinin “kölelik reformu” dediği bu yasa sınıfa yönelik saldırıları yeni bir aşamaya taşıyor.

Senato ve Temsilciler Meclisi'nde kabul edilen tasarı son onay sürecini bekliyor. Bu süreçte ülke genelinde grevler, kitlesel yürüyüşler ve polisle çatışmalar yaşandı ve 24 saatlik genel greve gidildi. Bu, Milei'nin göreve gelmesinden bu yana gerçekleşen dördüncü genel grev oldu. Ülkenin büyük bölümünde hayat durma noktasına geldi. Ulaşım büyük ölçüde felç oldu, yüzlerce uçuş iptal edildi, otobüs ve tren seferleri önemli ölçüde aksadı. Ülkenin en büyük sendikal konfederasyonu CGT'nin (Genel İşçi Konfederasyonu) çağrısını yaptığı greve çalışanların yüzde 90'ından fazlasının katıldığı açıklandı.

İşçi sınıfına karşı kapsamlı saldırı dalgası

Yasa paketi, çalışma sürelerinden kıdem tazminatına, sendikal haklardan grev “özgürlüğüne” kadar pek çok alanda köklü değişiklikler öngörüyor. Sendikal hakları hedef alıyor, grev hakkına sınırlamalar getiriyor. Sağlık, eğitim, ulaşım, enerji ve ihracat gibi geniş bir alan “temel hizmet” ilan ediliyor. Bu alanlarda grev sırasında faaliyetlerin yüzde 50-75 oranında sürdürülmesi zorunlu tutuluyor. Böylece fiilen grev hakkı işlevsiz hale getiriliyor. İşyerinde toplantılar işveren iznine bağlanıyor. İşgal ya da işgal çağrısı ağır yaptırımlara ve işten çıkarmaya gerekçe sayılabiliyor.

Çalışma süreleri konusunda da köklü değişiklikler söz konusu. Günlük çalışma fiilen 12 saate kadar çıkarılabiliyor. Bu durum güya “gönüllülük” adı altında sunuluyor. Ancak yoksulluk oranının yüzde 50'yi aştığı, reel ücretlerin düştüğü ve kayıt dışı çalışmanın yüzde 40'ların üzerinde olduğu bir ortamda “gönüllülük”, fiilen zorunluluğa dönüşüyor. Ayrıca fazla mesai ücreti zorunlu olmaktan çıkarılıyor. Fazla çalışmanın karşılığı para yerine izin olabiliyor. Kıdem tazminatı oluşturulacak bir fona devrediliyor.

Hastalık ve iş kazalarıyla ilgili düzenlemeler de saldırının önemli bir başka boyutu. Tatil hakkı belirli aylarda ve en fazla yedi gün kullanılabilir. İş kazalarında ücret güvencesi düşürülüyor. Hastalık izni ödemeleri azaltılıyor. Böylece işçiler, yaralandıkları ya da hastalandıklarında bile gelir kaybı korkusuyla çalışmak zorunda bırakılıyor.

İşçi sınıfı yeniden sahneye çıkıyor

Özellikle 2023'ten itibaren Arjantin'de işçi sınıfı, yüksek enflasyon, kamu harcamalarında kesintiler ve özelleştirme planlarına karşı yoğun bir mücadele yürüttü. İş güvencesini tehdit eden ve reel ücretlerini düşüren kemer sıkma programlarına karşı kamu çalışanları, öğretmenler, ulaşım işçileri ve diğer sendikalar sık sık grevler gerçekleştirdi. 2023-2024 yıllarında büyük sendikaların öncülüğünde ülke çapında genel grevler yapıldı. Talepler arasında ücret artışı, sosyal yardımların korunması, işten çıkarmaların sınırlandırılması ve özelleştirmelere karşı kamu hizmetlerinin savunulması vardı.

Bugün işçiler açısında sorun, sadece yeni saldırıyı püskürtmek değil, hak mücadelesini geliştirmek ve

geleceğine sahip çıkmaktır. İşçiler güvencesizliğe ve yoksulluğa karşı direnir. Hükümet, “ekonomik istikrar ve piyasa güveni” söylemi ile krizin yükünü işçilere yıkmak istiyor. İşçiler ise krizin faturasını ödemek istemiyor.

Arjantin işçi sınıfı güçlü bir mücadele geleneğine sahip. On yıllar boyunca askeri faşist diktatörlüklere, neoliberal kemer sıkma programlarına ve IMF dayatmalarına karşı direnişler ve genel grevler örgütlendi. Bugün de tablo farklı değil. Tabanda büyüyen öfke, sendikal bürokrasiyi de adım atmaya zorluyor. Genel grev, yalnızca bir tepki değil, uzun soluklu bir mücadelenin habercisi olarak görülüyor.

1 Mart'ta yürürlüğe girmesi planlanan yasa, küresel ölçekte emeğe yönelik neoliberal saldırıların bir parçasıdır. İşçi sınıfının yanıtı ise nettir. Hak gasplarına karşı birleşik, kitlesel ve militan bir mücadele hattı örmek... Önümüzdeki süreç, işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını koruyup koruyamayacağını gösterecektir. Kazanmak için, kölelik reformuna karşı mücadelenin yaşamın her alanında büyütülmesi ve işçi sınıfının örgütlü bir güç düzeyine yükseltilmesi gerekiyor.

Sömürüye, şiddete ve savaşa karşı...

8 Mart'ta alanlara!

Bu sistem biz işçi ve emekçi kadınlara sömürü, şiddet, savaş, yıkım ve ölüm dışında bir şey vermiyor. Baskı, mobbing ve ayrımcılık koşullarında çalıştığımız işyerlerinde kadın emeği ucuz iş gücü kabul ediliyor. Esnek ve güvencesiz çalışma modelleri kadınlara bir "lütuf"muş gibi sunuluyor. Sömürüyü yoğunlaştıran bu uygulamalar genel çalışma biçimi hâline getirilmeye çalışılıyor. Dilovası'ndaki parfüm fabrikasında yaşanan katliamın ortaya çıkardığı tablo, bu düzenin işçi kadınlara neyi reva gördüğünü gösteriyor: Güvencesizlik, düşük ücretler, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin

alınmaması, çocuk işçilik ve kadın emeğinin sınırsızca sömürülmesi... Büyüyen sefalet, biz kadınları en temel ihtiyaçlarımıza ulaşamaz hâle getirdi. Bu düzen, çocuk, hasta, yaşlı ve engelli bakımı ile ev işlerini kadınların sorumluluğuna bırakıyor. Zorlaşan hayat koşullarıyla birlikte üzerimizdeki bu yükler daha da ağırlaşıyor. Asalak kapitalistler ise biz emekçi kadınların çifte sömürsü üzerinden zenginliklerine zenginlik katıyor. "Aile Yılı" söylemiyle aile sözde kutsanırken, kadın düşmanı politikalar daha da boyutlanıyor. "Kutsal aile" diyerek boynumuzdaki zincirleri daha da sıkıya

çalışanların aklına elbette ücretsiz ve nitelikli kreşler, hasta, yaşlı ve engelli bakımevleri gelmiyor. Bakım yükü ve yeni nesillerin yetiştirilmesi görevi, her türlü güvence ve destekten mahrum biçimde bizim sırtımızda duruyor. Sermaye iktidarı, peş peşe dayattığı yargı paketleriyle kadınların zaten sınırlı olan haklarını gasp etmeye çalışmaktan vazgeçmiyor. Örneğin yoksulluk nafakası kaldırılarak boşanmış kadınlar çaresizliğe itilmek isteniyor. Hukuksal olarak bir hak olmaktan çıkarılamayan boşanma böylece engellenmeye çalışılıyor. LGBT+ bireylere yönelik artan saldırılar, cinsel baskı ve sömürü politikalarının bir parçası olarak her geçen gün daha da pervasızlaşıyor. Ve her gün ortalama üç kadının öldürüldüğü bu ülkede, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri "cezasızlık" politikasıyla adeta ödüllendiriliyor. Bizler, yanı başımızdaki Ortadoğu coğrafyasında ve dünyanın dört bir yanında emekçilerin ve hemcinslerimizin emperyalist saldırganlığın ürünü olan savaşlarda neler yaşadığını görüyoruz. Emperyalistler ve onların taşeronluğunu yapanlar, kendi çıkarları için işçileri, emekçileri ve ezilen halkları katlediyor. Emperyalist savaş ve saldırganlığın

yıkıma uğrattığı ülkelerde kadınlar tecavüze ve işkenceye maruz kalıyor, köle hâline getiriliyor, göçe zorlanıyor ve her türlü ekonomik, sosyal ve siyasal haktan mahrum bırakılıyor...

Ama biz işçi ve emekçi kadınlar tüm bunlara boyun eğmedik, eğmıyoruz. Zorbalığa, sömürüye, savaşların yol açtığı yıkımlara, ayrımcılık ve baskıya teslim olmadık, olmuyoruz. Cephede ya da direnişlerde, grev çadırlarında ya da sokaklarda mücadelemize devam ediyoruz. Bu gücü kendi mücadele tarihimize alıyoruz.

Lyon barikatlarından 8 Mart'ı yaratan New Yorklu tekstil işçilerine, ekmek grevlerinden Ekim Devrimi'ne ve bugün yüzlerce eylem, direniş, grev ve mücadeleye... Sınıfımızdan, inancımızdan, birbirimizden güç alarak yürüyoruz.

Bizler proleter kadınların mücadele mirasıyla yeni bir 8 Mart'ı karşılamaya hazırlanıyoruz. Baskıya, sömürüye, ayrımcılığa ve şiddete karşı duran, eşitlik ve özgürlük isteyen her kadını, **"Diren, örgütlen!"** şiarıyla kavgayı büyütme ve 8 Mart'ta alanlarda buluşmaya davet ediyoruz.

Vardık, Varız, Var olacağız!

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihi...

8 Mart, tüm dünyada kadınların eşitlik ve özgürlük taleplerini haykırdığı, fabrikalardan meydanlara bir araya gelerek gücünü gösterdiği en önemli mücadele günlerinden biridir. Egemenler, on yıllardır bugünün anlam ve önemini karartmaya çalışsalar da 8 Mart, işçi ve emekçi kadınların dişe diş mücadelelerle kazandığı ve bizlere miras bıraktığı bir kavganın günüdür.

1800'lü yılların ikinci yarısından itibaren kadın işçiler Amerika ve Avrupa'da düşük ücretlere ve uzun çalışma saatlerine karşı grevler ve direnişler örgütlediler. İnsanca bir

yaşam için verdikleri mücadelede büyük bedeller de öderler. Lowell grevinden **"Kibritçi Kızlar Grevi"**ne kadar pek çok direnişe imza atan kadın işçiler, uluslararası sosyalist hareketin çabalarıyla hem sınıf mücadelesinin hem de kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinin öznesi olurlar.

1910 yılında toplanan 2. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda Alman komünist Clara Zetkin tarafından insanca çalışma koşulları ve oy hakkı için verilen mücadelelerden yola çıkarak, senede bir günün uluslararası kadınlar günü olarak

kutlanması önerilir ve önerge oy birliği ile kabul edilir.

1911 yılında Avusturya, Danimarka, Almanya ve İsviçre'de kitlesel işçi grevleri yaşanır.

1912 yılı ocak ayında ABD'de Lawrence tekstil işçilerinin tarihe **"Ekmek ve Gül Grevi"** olarak kazanan eylemi gerçekleşir.

1917 yılında ise Rusya'da savaşın yarattığı ağır yıkım karşısında 8 Mart'ta **"Ekmek ve barış!"** sloganlarıyla fabrikalardan eylem alanlarına yürüyen Petrogradlı kadın işçilerinin eylemi çarlık rejiminin yıkılmasıyla sonuçlanır

ve Ekim Devrimi'nin yolunu açar. 1921 yılında Moskova'da toplanan **3. Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı**'nda bu güne ve proleter kadınların bundan önce verdiği mücadelelere atfen 8 Mart'ın tüm dünyada **"Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü"** olarak kutlanmasına karar verilir.

“İdama gidiyorum. Benimle gurur duymalısın!”

“Sukacidis, infaza yürürken babasına “Benimle gurur duymalısın!” diyordu. Ama onunla ve aynı duvarın dibinde, “yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven” yoldaşlarının kararlı duruşlarıyla gururlanan sadece bu 200 komünistin aileleri değildi. Dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları da onlarla gurur duyuyor...”

“İdama gidiyorum. Benimle gurur duymalısın!”

Beş dil bilen sendikacı **Napoleon Sukacidis**, son sözlerini babasına böyle yazmıştı. İdamdan kurtulmak için kendisine sunulan ayrıcalığı reddetti, kendi hayatının kurtulması için bir başkasının idam edilmesine rıza göstermedi. Yoldaşlarıyla birlikte, gülümseyen bakışlar ve sıkı yumruklarla cellatlarına meydan okudular. Cesaretleri ve kararlılıkları, insanlığın en karanlık anında bile sarsılmaz bir direnişi simgeliyordu.

Sukacidis, Kesariani toplu infazında katledilen 200 Yunan komünistten biriydi. Onun ve onunla birlikte idama yürüyen yoldaşlarının fotoğrafları geçtiğimiz günlerde ilk kez gün yüzüne çıktı. Bu toplu infazda katledilenlerin birçoğu, Anadolu’nun çeşitli kentlerinde doğmuş, mübadele ile Yunanistan’a dönmüş, sınıf kavgasının ve faşizme karşı direnişin içinde yetişmişlerdi.

Toplu infaz, işgalci Nazi kuvvetlerinin bir misilleme politikası olarak gündeme gelmişti. 27 Nisan 1944’te Mora Yarımadası’ndaki Molaoi-Sparta yolu üzerinde **Yunan Halk**

Kurtuluş Ordusu’nun (ELAS) düzenlediği bir operasyonda, Alman 41. Kale Tümeni Komutanı Tümgeneral Franz Krech ve beraberindeki üç subay öldürülmüştü. Nazi işgal rejimi ise öldürülen her bir Alman askeri karşılığında çok daha fazla sayıda sivilin idam edilmesini öngören sert bir misilleme politikası uyguluyordu. Ama, Kesariani toplu infazı; idam edilecek kişilerin, idam gününün ve yerinin seçimi ile Nazi vahşetinin bir misilleme uygulamasından çok daha fazlasıydı.

İnfaz edilenlerin büyük çoğunluğu, Naziler tarafından ele geçirilen savaş esirleri değildi. 1941’de, Naziler Yunanistan’ı işgal etmeden çok önce, **Metaksas diktatörlüğü** döneminde tutuklanmış **KKE (Yunanistan Komünist Partisi)** üyeleri. İşbirlikçi diktatörlük, tutukladığı komünistleri Nazilere teslim etmiş, Naziler de onları çeşitli hapisanelerden toplayarak **Haydari Kampı**’na götürmüştü. 1 Mayıs 1944’te infaz edilenler Kesariani’ye, Nazi vahşetinin en insanlık dışı yöntemlerini kullandığı bu toplama kampından getirilmişlerdi.

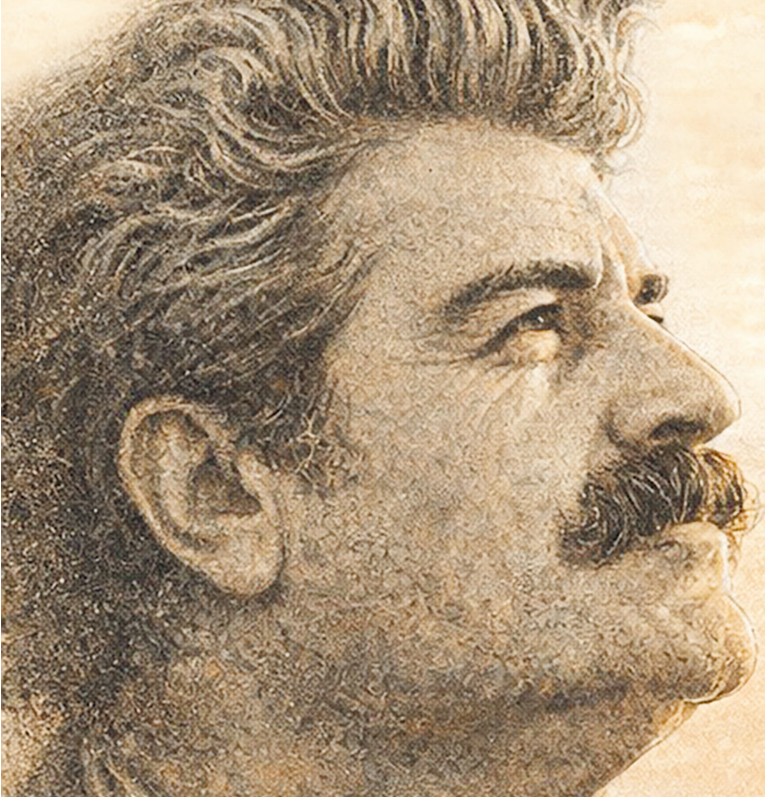
Kuşkusuz infazın **1 Mayıs günü** gerçekleşmesi tesadüf değildi. İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele gününü, işçi sınıfının ve ezilen halkların eşit ve özgür bir dünyaya olan inançlarını kana bulayarak komünistlere ve işçi sınıfına korku dolu bir mesaj vermek istiyorlardı. Ne var ki, korkanlar işgalci Naziler’den başkası değildi. İnfazın yaşandığı günler, işgale karşı direnişin güçlendiği günlerdi. Beş ay sonra ise işgalciler Yunanistan’dan çekilmek zorunda kaldılar. Ve komünistler bu zaferin asıl mimarı oldular.

Ve **Kesariani**... İnfazın, büyük çoğunluğu Anadolu’dan mübadele ile gelenlerin yaşadığı bu işçi mahallesinde gerçekleştirilmesi de tesadüf değildi. Bu mahalle, faşist diktatörlük döneminde olduğu kadar Nazi işgali sırasında da direnişin önemli merkezlerinden biri olmuş, **“Atina’nın Stalingrad’ı”** olarak anılmaya başlamıştı.

Naziler, bu infazla hem Kesariani’den intikam almak hem de geri çekilmelerinin ardından Yunan milliyetçileri ve işgal destekçileri karşısında komünistleri kadrosal ve moral olarak zayıf

bırakmak istiyorlardı. Ne var ki, Kesariani ve komünistler, Nazilerin geri çekilmesinin ardından İngilizlerin desteklediği kraliyet birliklerine karşı da kararlı bir direniş sergilediler. Nazilerin ve Yunan faşistlerinin hesapları daha o gün boşa düşmüştü. Kesariani’de, işçi mahallesinin hemen yanında, bir atış talim alanında onarlı sıralar hâlinde infaz edilen komünistlerin hikayesi o günden bugüne hep anlatıldı. Komünistlerin Naziler karşısındaki kararlı ve dik duruşları; infaza gülerek, dans ederek ve yumrukları havada yürüyerek gitmeleri filmlere konu oldu. O gün Yunan direnişçilere ve sonrasında tüm dünya işçi sınıfına ve ezilen haklarına umut verdi.

Şimdi de o kararlı duruşun fotoğrafları gözlerimizin önünde ve hâlâ umut olmaya devam ediyor. Sukacidis, infaza yürürken babasına “Benimle gurur duymalısın!” diyordu. Ama onunla ve aynı duvarın dibinde, **“yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven”** yoldaşlarının kararlı duruşlarıyla gururlanan sadece bu 200 komünistin aileleri değildi. Dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları da onlarla gurur duyuyor...

İşçi sınıfının şairi...

Hasan Hüseyin Korkmazgil

26 Şubat 1984

Acıyı bal eylemek...

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu topraklardaki en özgün ozanlarından biri olan Hasan Hüseyin Korkmazgil'i 26 Şubat 1984'te yitirdik. Hayatının büyük bölümü acılar ve baskılarla geçen Korkmazgil'in şiirleri hâlâ eylem alanlarında, grevlerde ve direnişlerde yankılanıyor.

Bu elbette tesadüf değil. Onun için şiir, bir şairin kendini ifade etme biçimi değil, sınıf mücadelesinin bir parçasıydı. Kendi deyişiyle *"karanlığa karşı meşale yakmak"*, *"haksızlığa karşı bir isyan türküsü söylemek"*ti.

Korkmazgil, işçi sınıfının acılarını, sevinçlerini ve hüznlerini bizzat kendi yaşamından tanıyordu. Şiirleri bu tanışıklığın dizelere dökülmesiyle ezilenlerin sesi hâline geldi. İnsana ve insanlığa ait değerlerin zorbalıkla ezildiği, emeğin azgınca sömürüldüğü bu düzene karşı öfkesi ve kavgası hiç dinmedi. İşsizliği, açlığı ve adaletsizliği yaratan bu düzenin bir gün sona ereceğine; *"kısa çöpün uzun çöpten hakkını alacağı"* günlerin geleceğine olan inancını yaşamı boyunca korudu.

1927'de Sivas'ın Gürün ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğan Hasan Hüseyin, çocuk yaşta çalışmaya başladı. Okuma yazmayı, okul hademesi olan babasından öğrendi. Ortaokulu Niğde'de, liseyi Adana'da tamamladı. Bu yıllarda

okuduğu kitaplar, hayatının yönünü belirleyecek politik bilincinin oluşmasına zemin hazırladı. Ardından Eğitim Fakültesi'ne yazıldı ve 1950'de mezun olarak öğretmenliğe başladı. Politik görüşleri nedeniyle sürgünler yaşadı, 1951'de Maraş'ta gözaltına alındı ve 9 ay ağır hapis cezası aldı. Öğretmenlik hakkı elinden alındı, uzun süre işsiz kaldı ve zaman zaman bulabildiği işler de sabıkalı olduğu ve politik görüşleri nedeniyle kalıcı olmadı.

Geçimini sağlamak için Sivas'a döndü ve yaptığı resimleri satarak, arzuhalcilik ve tabelacılık gibi işler yaparak yaşamını sürdürmeye çalıştı. Bu dönemde çeşitli dergiler için mizah yazıları yazmaya başladı. Şiirlerinin yayımlanmayacağını düşündüğü hâlde dergilere gönderdi. 1960 darbesinin hemen öncesinde İstanbul'a, sonra Ankara'ya taşındı. 1963'te İstanbul İstinye'deki Kavel Kablo Fabrikası işçilerinin grevi, Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktasıydı. Grevin yasak olduğu bir dönemde Kavel işçileri, fiili ve meşru mücadeleleriyle grev hakkının önünü açtılar. Kendini her zaman bir işçi olarak gören ve şiirlerinde buna vurgu yapan Hasan Hüseyin, bu grevden büyük bir coşku duydu. **"Kavel"** şiirini yazdı ve yayımlanan ilk kitabına bu adı verdi.

Bir yandan dergilerde çalışıp makale ve mizah yazıları yazarak hayatını kazanırken, şiir kitapları da birbirini izledi. **"Temmuz Bildirisi"**, **"Kızılırmak"**, **"Acıyı Bal Eyledik"**, **"Koçero"**, **"Haziranda Ölmek Zor"**, **"Acılara Tutunmak"** gibi eserlerle şiir ırmağını büyüttü.

1966'da yayımlanan **"Kızılırmak"** kitabı hakkında toplatılma kararı alınca gözaltına alındı; sonrasında tutuksuz yargılandı. Bugün hâlâ işçi eylemlerinde ve direnişlerde yankılanan, bestelenip şarkı olan birçok dize bu kitaplarda yer alır.

"Haziranda Ölmek Zor" şiirini her zaman ustası olarak gördüğü ve öykündüğünü saklamadığı Nâzım Hikmet'e ve yine haziran ayında hayatını kaybeden Orhan Kemal'e adadı. Ahmet Kaya tarafından bestelenen **"Acılara Tutunmak"** şiiri geniş kitlelere ulaştı. Yine bestelenen **"Koçero"** şiiri, bir şehir eškiasının mücadelesi ile sınıf mücadelesi arasında destansı bir bağ kurdu. Bunlar dışında onlarca şiiri protest sanatçıları tarafından bestelendi.

Geçirdiği beyin kanamasının ardından yaklaşık bir yıl komada kalan Hasan Hüseyin Korkmazgil 1984 yılında ardında kavga dolu bir yaşamdan damıtılmış şiirler bırakarak aramızdan ayrıldı.

Korkmazgil, işçi sınıfının acılarını, sevinçlerini ve hüznlerini bizzat kendi yaşamından tanıyordu. Şiirleri bu tanışıklığın dizelere dökülmesiyle ezilenlerin sesi hâline geldi. İnsana ve insanlığa ait değerlerin zorbalıkla ezildiği, emeğin azgınca sömürüldüğü bu düzene karşı öfkesi ve kavgası hiç dinmedi. İşsizliği, açlığı ve adaletsizliği yaratan bu düzenin bir gün sona ereceğine; *"kısa çöpün uzun çöpten hakkını alacağı"* günlerin geleceğine olan inancını yaşamı boyunca korudu.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

Yani işyerlerinde

yaşadıklarımızı,

uğradığımız haksızlıkları,

yaşadığımız deneyimleri

paylaşmak,

ülkede ve dünyada

yaşananları işçi sınıfının

gözüyle yorumlayabilmek

için çıkıyor.

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

senin sesin,

senin soluğun!

Deneyimlerden öğrenmek...

■ İzmir'den bir MİGROS işçisi yazdı...

22 Şubat'ta Emeğin Kurtuluşu'nun düzenlediği "Diren, örgütlen!" şiarlı işçi forumuna bir Migros işçisi olarak ben de katıldım. Katılım, diğer etkinliklere göre nispeten zayıf olsa da değişik sektörlerden işçilerin zengin deneyim ve bakış açılarını sunduğu bir etkinlik gerçekleşti.

Etkinlikte, işyerlerinde yaşadığımız sorunların yanı sıra kadın sorunundan gençliğin geleceksizleştirilmesine, sendikal bürokrasiden işçi sınıfına yönelik saldırılara, NATO ve emperyalist savaşa karşı mücadelenin yükseltilmesine dair birçok konuda konuşmalar yapılması, etkinliğin dikkat çekici zenginliklerindendi.

Etkinliğin en etkileyici yanlarından biri ise sadece sorunlarımızın konuşulması değil, aynı zamanda çözüm yol ve yöntemlerinin de tartışılmasıydı. Bu çerçevede Emeğin Kurtuluşu'nun emekçilere yönelttiği örgütlü sınıf mücadelesi çağrısının tok bir şekilde ifade

edilmesi, katılımcıların örgütleyici olması yönünde yapılan bir çağrı, günün yakıcı ihtiyaçlarına yapılan önemli bir vurgu oldu.

Forumun dikkat çekici yanlarından biri de kürsünün işçiler tarafından etkin biçimde kullanılması ve somut deneyimlerin aktarılmasıydı. Bu anlamıyla forum, adına uygun bir şekilde gerçekleşmiş oldu. Bir diğer önemli nokta ise işçilerin sadece ekonomik değil, siyasal sorunlara da gösterdiği ilgiydi. Uluslararası

ilişkiler ve emperyalist savaş politikaları üzerine yapılan tartışma bunun çarpıcı bir örneği idi.

Katılımın sınırlı olması, bizlere hem işyerlerimizde hem de hayatın her alanında haklarımız, geleceğimiz ve sınıfsız bir dünya hayalimiz için daha aktif ve örgütleyici olmanın önemini gösteriyor. Yaklaşan bahar dönemine, 8 Mart'a ve 1 Mayıs'a bu bakış açısıyla hazırlanmak gerekiyor.

İşsizlik Fonu yağmalanmaya devam ediyor

■ Ankara'dan bir işçi yazdı...

AKP iktidarı İşsizlik Fonu'nu patronlara aktarmaya devam edecek. Sermayenin sesi Sabah gazetesinde yer alan habere göre; Çalışma ve Sosyal Güvenlik ile Sanayi ve Teknoloji Bakanlıkları tarafından geliştirilen "İmalat Sanayi Finansmanı ve İstihdamı Koruma Programı" kapsamında İşsizlik Sigortası Fonu'ndan patronlara 51 milyar lira aktarılacak. İşten çıkarma yapmayan patronlara, çalışan başına aylık 3 bin 500 lira verilecek.

Haberin devamında ise Bakanlığın açıklamalarına göre 2004'ten bugüne kadar patronlara toplam 1 trilyon 382 milyar lira aktarıldığı ifade edildi.

"İstihdamı koruma" adı altında işçilerin vergileriyle oluşturulan İşsizlik Fonu'nun yağmalanmasına pervasızca devam ediliyor. Bu uygulama krizin derinleştiği

şu evrede patronların refahını korumanın, faturayı işçiye kesmenin bir başka yoludur. İşçinin hakkı olan fon, güya işçiler atılmasın diye patronlara aktarılıyor.

Bu yağmayı "istihdamı koruma" diye duyuruyorlar. Bizim paramızı patronlara aktarırlarken bizlere de güya

işten atılmamayı vad ediyorlar. Bu uygulama işten atılmaları engelleyecekmiş gibi görünse de özünde patronları ihya etmeye yönelik bir hamledir. Biliyoruz ki; milyonlarca insan işsizken, sefalet koşullarında çalışırken kılını kıpırdatmayanların hatta buna hizmet edenlerin bize istihdam garantisi vermesi koca bir yalandır. Çünkü sermaye iktidarı tüm

aparatlarıyla patronlara hizmet etmek için vardır.

İktidar ve kapitalistlerin iş birliğiyle yapılan bu yağmaya geçit vermeyelim. Haklarımızı ve geleceğimizi çalmalarına izin vermeyelim. Bizim vergilerimizden oluşan fonun patronlara aktarılmasına karşı birlikte mücadele edelim.

Kredi kartına bağlı yaşamlara mahkûm olmayalım

İstanbul'dan bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

Ekonomik krizin faturası işçi ve emekçiler için her geçen gün büyümeye devam ediyor. Ücretlere yapılan kısıntı düzeyindeki zamlara karşılık temel tüketim ürünlerine, ulaşım, kiralara fahiş zamlar yapılıyor. Alınan maaşla geçinebilmek uzun süredir imkânsız hale gelmiş durumda. Hayatta kalabilmek, çocuklarının ihtiyaçlarını karşılayabilmek için işçi ve emekçiler kredi kartlarına sarılıyor. Ancak kredi kartları çözüm üretmek şöyle dursun sorunları daha da büyütüyor. Kredi kartı borçları yüzünden işçi ve emekçiler batağa her geçen gün daha fazla batıyor. Kredi kartı kullandıkça borçlanıyor, borçlandıkça daha fazla kredi kartına sarılıyor.

Türkiye Bankalar Birliği Risk Merkezi'nin aralık ayı verilerine göre toplam nakdi kredi hacmi, 2025 yılında 24 trilyon 204 milyar TL'ye yükseldi. Kişi başına düşen

kredi kartı borcu son bir yılda 48 bin 988 TL'den 71 bin 817 TL'ye yükselerek yüzde 47 arttı. Tahsil edilecek kredi kartı borçları ise son bir yılda yüzde 99 artış gösterdi. Verilere göre nüfusun yarısından fazlasının bankalara binlerce lira borcu bulunmakta. İstanbul Ekonomi Araştırma ve Danışmanlık A.Ş. raporu verilerine göre ise her üç kişiden birisi ihtiyaç kredisine başvuruyor, kredi kartının asgari ödemesini gerçekleştiremiyor ve nakit avans/KMH gibi borçlanma araçlarını kullanıyor.

Bu tablo karşısında Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK) kendi önlemlerini alıyor. Yeni düzenleme ile kredi kartları limitleri gelirle uyumlu hale getirilecek ve kredi kartı limitleri düşürülecek. Bu uygulama ile bankalar kendileri için ödeme garantilerini artırmayı hedeflerken bir yandan da işçi ve emekçiler için

kredi kartlarına bağlı yaşamların devam etmesi isteniyor.

İşçi ve emekçiler borçlarını ödeyebilmek için çözümü daha fazla mesai yapmak ya da ikinci bir işte çalışmak da arıyorlar. Bu da daha fazla sömürü, esnek ve güvencesiz çalışma anlamına geliyor. Pek çok işçi ve emekçi "işten atılırsam borçlarımı nasıl öderim" kaygısıyla sesini çıkartamıyor, sendikali olmaktan kaçıyor, kölece çalışma

koşullarına boyun eğiyor. Ya da kendilerini daha da kötü bir bataklığa batıran bahis gibi kumar oyunlarına yönelebiliyorlar. Borçlarını ödeyemediği için intihar eden işçi-emekçi haberleri ne yazık ki yaygınlaşıyor. Bu bataklıktan çıkmanın, kredi kartlarına mahkûm yaşamamanın ise tek bir yolu bulunuyor; insanca çalışma koşulları ve insanca yaşamaya yetecek ücretler için birlik olup mücadele etmek...

Vampirlere karşı birleş

Metal İşçileri Birliği yazdı...

Panasonic işçisi kardeşim ;

Biliyoruz, bir kez daha şirket yalanlarını dinlemek zorunda kalıyorsun. Düne kadar Panasonic yönetimi o meşhur "işler yok" yalanına sarılmıştı. Ama görüyoruz ki, fazla mesailer hiç bitmiyor, makineler tam kapasite çalışıyor. Hem düşük zam hem sömürünün en katmerlisi...

Bugünlerde ise makinaların, bantların arasında gezen birileri var. Kameraya çekiyor, takip ediyorlar. Yaptığımız işi sorgulamaya başlıyorlar. Gerekçe basit; daha az işçi, daha çok para!

Kapitalizmin değişmeyen gerçek yüzünü bir kez daha en acımasız hâliyle bize de gösteriyor Panasonic sermayesi. Ve sermayeyi bir vampire benzeten Karl Marx'ın dediği gibi, "Emekçinin bileklerinde, kaslarında, kanında hâlâ sömürülecek bir şey kaldığı sürece vampir peşini bırakmaz."

Unutmayalım ki; bu durum sizin ne değerinizi ne de bu fabrikadaki gücünüzü azaltmaz. Bugün Panasonic işçisine baskı, tehdit, mobbing ile yeni bir çalışma rejimi dayatılıyor. Yani başımızdaki birçok fabrikada hayata geçirmek istedikleri gibi... İşçinin posasını çıkar, yaşarsa çalışmaya devam eder, sakatlanırsa da belki üç beş tazminat ile kapının önüne konulur. Bize biçilen kader bu. Ya genç yaşımızdan ömrümüzün sonuna kadar köleliğe razı geleceğiz ya da bu yeni köleliği reddedip yeniden direneceğiz, örgütleneceğiz!

Sefaletimiz üzerinden servet yaratanlar...

İzmir'den bir metal işçisi yazdı...

Milyonlarca işçinin, emeklinin sefaletinin üstünden yükselen bir avuç kapitalist...

Forbes, Türkiye'de en zengin 10 kişiyi açıkladı. Bu 10 kişinin toplam serveti 38,9 milyar dolara ulaşırken, milyonların yaşadığı yoksulluk ve sefalet ise katlanılmaz boyutlara ulaştı.

Ülkenin gündemi bir cemaat grubunun söylediği ilahi üzerinden farklı tartışmalara konu olurken, AKP iktidarı bu durumu, ülkenin geldiği noktanın üstünü örtmek için incelikle kullanıyor.

Oysa daha geçen hafta bu ülkede köprüler İngiliz bir şirkete satıldı. Erzincan ve Bergama'daki altın madenleri yabancı sermayeye peşkeş çekildi.

Bugün Soma ve Kınık'ta yaşanan madenci eylemleri AKP'nin özelleştirme politikalarının bir sonucudur aynı zamanda...

TÜPRAŞ, PETKİM gibi ülkenin temel kaynakları özel sermayeye satıldı.

Yani ülke, memleket parsel parsel satılıyor işçi kardeşler...

Savunma ve Diyanet en büyük bütçeyi alırken eğitim ve sağlık ise yerlerde...

Bu ülkede milyonlar bir ilahi üzerinden kimin daha dindar olduğunu tartışırken servet ve sefalet arasında giderek artan uçurumu kimse konuşmuyor.

Kapitalistler ülkenin içini boşaltıyor işçi kardeşler...

Hiçbir medya kanalı Soma'da, Kınık'ta maden işçilerinin mücadelesini görmüyor, görmek istemiyor. Yer sofrasına kurulan iftarlarla milyonların gözü boyanıyor.

Gündemi zenginler belirliyor. Oysa gündem bugün hakları için mücadele eden madenciler olmalı, açlık sınırına mahkûm edilen emekliler olmalı, vergisi sıfırlanan yandaşlar olmalı, teşvike boğulan kapitalistler olmalı...

**Sömürüye,
şiddete ve
savaşa karşı**

DİREN! ÖRGÜTLEN!

**8 Mart'ta
alanlara!**

kadıniekk

-

0 536 714 62 06